

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-238/15

**Maria do Céu Bragança Linares Verruga și alții
împotriva
Ministre de l'Enseignement supérieur et de la Recherche**

[cerere de decizie preliminară introdusă de tribunal administrativ (Luxemburg)]

„Trimitere preliminară – Libera circulație a persoanelor – Egalitate de tratament – Avantaje sociale – Regulamentul (UE) nr. 492/2011 – Articolul 7 alineatul (2) – Ajutor financiar pentru studii superioare – Condiția ca studenții care nu locuiesc pe teritoriul statului membru în cauză să fie copiii unor lucrători care au fost salariați sau care și-au desfășurat activitatea profesională în acest stat membru o perioadă neîntreruptă de cel puțin cinci ani – Discriminare indirectă – Justificare – Obiectiv prin care se urmărește creșterea procentajului persoanelor rezidente titulare ale unei diplome de învățământ superior – Caracter adecvat – Proportionalitate”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera a doua) din 14 decembrie 2016

1. *Libera circulație a persoanelor – Lucrători – Egalitate de tratament – Avantaje sociale – Noțiune – Ajutor acordat pentru întreținere și pentru formare în vederea urmăririi studiilor universitare cu finalitate profesională – Includere – Beneficiari ai principiului egalității de tratament – Copii ai lucrătorului migrant*

[Regulamentul nr. 1612/68 al Consiliului, art. 7 alin. (2)]

2. *Libera circulație a persoanelor – Lucrători – Egalitate de tratament – Avantaje sociale – Reglementare națională care subordonează acordarea ajutorului financiar pentru studii superioare studenților nerezidenți condiției de a fi copiii unor lucrători care și-au desfășurat activitatea profesională în acest stat o perioadă neîntreruptă de cel puțin cinci ani – Inadmisibilitate – Justificare – Inexistență – Încălcarea principiului proporționalității*

[Regulamentul nr. 492/2011 al Parlamentului European și al Consiliului, art. 7 alin. (2)]

1. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctul 40)

2. Articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 492/2011 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Uniunii trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații a unui stat membru care subordonează acordarea unui ajutor financiar pentru studii superioare studenților nerezidenți condiției ca cel puțin unul dintre părinții acestora să fi muncit în statul membru menționat o perioadă minimă și neîntreruptă de cinci ani în momentul formulării cererii de ajutor financiar, dar nu prevede o asemenea condiție în ceea ce privește studenții care au reședinta pe teritoriul statului membru respectiv, în scopul de a încuraja creșterea proporției rezidenților titulari ai unei diplome de învățământ superior.

Ca atare, o astfel de distincție întemeiată pe reședință este susceptibilă să producă efecte mai ales în detrimentul resortisanților altor state membre, în măsura în care nerezidenții sunt, cel mai adesea, persoane care nu au cetățenia statului respectiv, și constituie, așadar, o discriminare indirectă pe motiv de cetățenie care nu ar putea fi admisă decât cu condiția să fie justificată în mod obiectiv. În această privință, obiectivul social prin care se urmărește creșterea în mod semnificativ a proporției rezidenților titulari ai unei diplome de învățământ superior este un obiectiv de interes general recunoscut la nivelul Uniunii. În plus, condiția unei perioade de muncă minime și neîntrerupte a părintelui lucrător frontalier este adecvată și necesară pentru atingerea obiectivului menționat. Astfel, pare legitim ca statul care acordă ajutorul să caute să se asigure că lucrătorul frontalier prezintă efectiv o legătură de integrare cu societatea prin impunerea unei legături suficiente pentru a combate riscul de apariție a unui „turism al burselor de studii”. Or, condiția menționată este de natură să dovedească o astfel de legătură a acestor lucrători cu societatea, precum și o probabilitate rezonabilă a unei întoarceri a studentului în statul membru în cauză, după finalizarea studiilor. Cu toate acestea, condiția respectivă depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului legitim, în măsura în care nu permite autorităților competente să acorde ajutorul în cazul în care, în pofida unor scurte întreruperi, părinții au lucrat în statul membru în cauză o durată semnificativă în perioada care a precedat această cerere, chiar dacă asemenea întreruperi nu sunt de natură să rupă legătura dintre solicitantul ajutorului financiar și statul membru în cauză.

(a se vedea punctele 43-47, 57, 58, 69 și 70 și dispozitivul)